

E-mail [ach ty maily...] MANAGAMENT

David
Gruber

osobní
rozvoj

E-mail management v kostce

Ach ty maily pořád...

Tato e-kniha nebude dlouhá. Není totiž větší blbost než zahlcenému člověku, který kvůli každodenní záplavě e-mailů nestíhá a šetří každou minutou, nabízet jako lék další hodiny čtení něčeho.

Takže – opět vás čeká „jen“ kostka – tj. maximum užitečného za minimum času. Ale slibuji, že v závislosti na vaší zpětné vazbě po čtení – na vašich mailech, telefonátech, připomínkách na kurzech – ji budu rozšiřovat. Ovšem jen v takové míře, v jaké si to budete přát vy, mailující lidé.

Věnuji se mail managementu profesionálně nejdéle v této zemi. Mail management se samovolně a logicky stával stále větší a větší součástí mých kurzů racionálního čtení, tak jak již brzy po roce 1990 postupně ubývalo papírových dopisů a přibývalo těch elektronických. Celé toto know-how se nachází někde na průniku racionálního čtení a time managementu. Už v devadesátých letech minulého století mi principál jazykové školy v anglickém Brightonu poradil i pěkný název jednodenního nebo dvoudenního kurzu speciálně na toto téma. A od té doby jej mám ve svém portfoliu: Dealing Daily Dose of E-mails. Stále se jej snažím aktualizovat.

Nejen moje vlastní zkušenosti s mail managementem - osobní, učitelské, koučovací, ale hlavně zkušenosti řady mých žáků, kteří zvládají a stíhají, samozřejmě dalece převyšují tuto e-knihu v kostce“. Budete-li toho všeho chtít využít ve svůj prospěch, věnujte, prosím, pozornost seznamu literatury na konci této e-knihy a dalším tipům na rozšíření, navíc nad tuto kostku.

Konkrétní příhoda na začátek – stíhající lékař

Můj osobní praktický lékař nemá s maily problém. Stíhá. Když jsem se ho ptal na jeho systém, popsal mi jej:

„Kontroluji své maily dvakrát denně – jednou před obědem, jednou asi půl hodiny před koncem své pracovní směny. První, na co se dívám, je odesílatel. Pokud je to někdo z nejbližší rodiny nebo z okruhu asi sedmi, osmi mých nejbližších přátel a známých, má moje reakce největší prioritu. Odpovídám hned. Protože s těmito lidmi mám nepsanou domluvu, že oni zase mému mailu budou věnovat obdobnou rychlost a prioritu. Jak chci, aby se oni chovali ke mně, tak se já snažím chovat k nim. K té nepsané dohodě také patří, že si nebudeme mailovat zbytečně, ale jen tehdy, když je to opravdu zapotřebí.

Až ošetřím tuto nejvyšší prioritu, jedu po obrazovce počítače odshora dolů. Přiměřeně vyřizuji, deleguji, nechávám na později (spíše výjimečně), anebo odstraňuji. Věnuji se tomu jen do té míry, co v pohodě zvládnou. A zbytek – ten jde rovnou do odstraněné pošty.

A představ si, Davide, jen asi dvakrát do roka je z takovýchto odstraněných mailů nějaký více než nepatrný problém. Ovšem zatím vždy problém dobře zvládnutelný.“